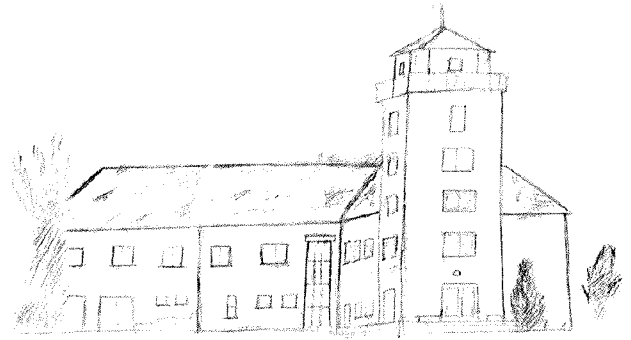
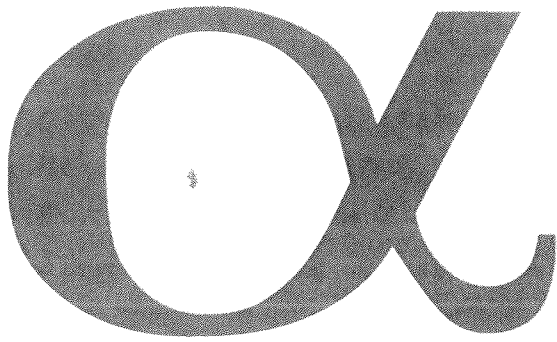

X.évfolyam 13. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2009. június

So ben mi cha bon tempo...

A szünet után, szerda reggel szokás szerint iskolába jöttünk, de ezúttal nem iskolatáskával, hanem kiránduló felszereléssel. Izgatottan vártuk, hogy mit tartogat számunkra az elkövetkezendő két nap, hiszen nem egy szokványos program várt ránk, hanem az első énekkaros kirándulás az iskola életében. Miután az egész kórus megérkezett, bepakoltunk a buszba, és meg sem álltunk Verőcéig. A Dunakanyarban fekvő, festői szépségű kis falu református közösségének vendégházában szálltunk meg. A helyiek kedvesen fogadtak bennünket, ebédünket ők maguk főzték szabadtűzőn.

A két nap folyamán többször is összegyűltünk próbálni – tartottunk külön szólam- és tuttipróbákat is (a tuttipróbán minden szólam együtt énekel). Négy darabot gyakoroltunk, amelyeket év végéig még többször is hallhattok, például a Mire jutottunk?-on. Ezzel a műsorral a táborot követő szombaton is fellépett az énekkar, a Ferences Gimnáziumban megrendezett kórustalálkozón.

Am nemcsak munkával telt ez a két nap, hanem volt idő közösségi programokra, kapcsolódásra is. Mónika tanárnő vezetésével első este közösségépítő játékokat játszottunk, amelyeket mindnyájan nagyon élveztünk. Lefekvés előtt Székely tanár úr különleges koncertfelvételeket mutatott meg nekünk – bámulatba ejtő

volt hallani, mire képes az emberi hang.

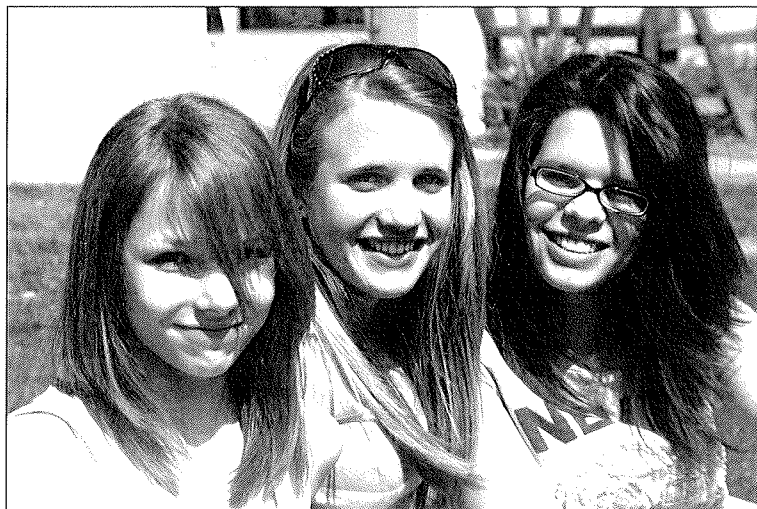
Verőcét is volt alkalmunk megismerni. Első délután sétát tettünk a környéken – ízeltőt nyerhettünk egy dunakanyari falu csöndes életéből. Másnap pedig különleges élményben volt részünk: kisvasúttal mentünk fel a Királyrértig, ahol megpihentünk egy játszótéren, majd az egyórásra tervezett könnyed séta helyett egyre fáradtabban baktattunk erdőn-mezőn át, órákon keresztül, mivel harmincéves térképünk

rossz felé kalauzolt bennünket. Az üde, tavaszi táj szépsége segített elviselni az út fáradalmait, de azért mindenki nagy megkönnyebbüléssel lépte át a szállásunk küszöbét. Egy fagyizással egybekötött kiadós ebéd és egy rövid próba után búcsút mondtunk Verőcének, szép élményekkel és a közös éneklés

örömeivel gazdagodva tértünk haza.

Köszönjük az igazgatóságnak, hogy lehetővé tette számunkra a kirándulást. Köszönjük Székely tanár úrnak, és a két kísérő tanárnak, Mónika tanárnőnek és Ferenczi tanár úrnak a tábor megszervezését. És végül, de nem utolsósorban köszönjük a verőcei református gyülekezetnek, hogy biztosították számunkra a szállást és az étkezést.

Valek Kata, Török Luca, Kassai Gyöngyi 10.b

Ballag már a vén diák...

„Ballag már a vén diák” hangzott fel az ismerős szöveg az ismerős dallammal együtt április 30-án a késő délutáni órákban a Szentendrei Református Gimnázium immár 10 éves falai között. A ballagás hagyománya már több mint 100 éves, a selmecbányai erdészeti és bányászati Akadémia végzős diákjai a fent említett nótával búcsúztak el iskolájuktól. Azóta ez a hagyomány országosan elterjedt és a dalok listája tovább bővült, például a „Gaudeamus igitur”, a „Kell még egy szó” kezdetű mű-, valamint az „Elmegyek, elmegyek” kezdetű népdalokkal.

„Szép emlékek jöjjetek ti is velünk” Nem tudom, hogy hányan gondolnak ezekre a pillanatokra akkor, amikor elkezdik koptatni az iskola padjait. Én sem feltétlenül erre gondoltam, amikor bekerültem egy nagymúltú gimnázium falai közé, de négy év múlva átélhettem, amikor

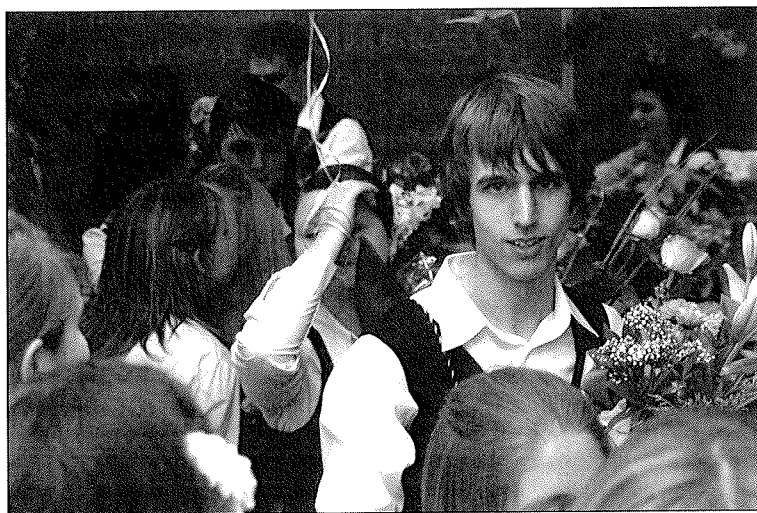
részben kissé elérezékenyülve az emlékektől, részben kissé aggodalmaskodva a jövőtől, de mégis büszkén ballagtunk végig iskolánk általunk is koptatott folyosóin. A szép emlékek valóban eljöttek és minden évben, amikor végignézem a ballagó osztályokat, újra eszembe jutnak a vidám diákevek is.

„Csendes már a tanterem tovább, tovább / Jó remény hajt szüntelen tovább, tovább” A végzős osztályoknak már nem kell beülni iskolánk padjaiba, helyette egy sokkal keményebb iskola, az ÉLET várja őket. Ebben az iskolában már nem lesz elsőrangú kérdés az, hogy hogyan sikerült az évek folyamán elsajátítani a különböző tantárgyak kedvelt vagy kevésbé kedvelt anyagrészeit. Azonban mindennél fontosabb lesz a hit abban a Jézusban, aki mindannyiunkért eljött, megmutatva az Atya kegyelmét minden ember iránt. Ennek a kegyelemnek az ismerete az, amellyel a képzeletbeli tarisznnyát igyekeztünk megrakni itt

a Szentendrei Református Gimnáziumban. Az Úrban vetett reménység hajtson szüntelen tovább, tovább.

„Ez út hazámba visszavisz / Filiszter leszek magam is” Remélem, az itt eltöltött néhány év alatt egy kicsit mindenki magáénak érzi az iskolát. Azt is remélem, hogy a ballagók egy olyan hazába lehetnek „filiszterek”, amelyben ők maguk is tevékenyen részt vesznek abban, hogy ne a hazugságok, a csalások és a hitetlenség országa legyen.

„Elmegyek, elmegyek” Az iskolai ünnepség a templomban vette kezdetét, ahova a végzős diákok az iskola zászlójának vezetésével érkeztek. Rövid igehirdetés után iskolánk Igazgatónője mondta el beszédét. A tizenegyedikesek búcsúztatója után a két végzős osztály búcsúzott az Alma Matertől. A tarisznnyák ünnepélyes átvételét követően a tizenkettedikesek a fiatalabb generáció-

fiatalabb generációra bízták az iskola zászlaját, amire elhelyezték az évfolyam emlékszalagját is. A zászló vezetésével az iskolába vonult a két ünnepelt osztály, hogy még egyszer, diákként utoljára végigjárhassák az iskola tantermeit, folyosóit. Ezután végleg elmentek. Ebben a tanévben már nincs többé 12.a és 12.b osztály. A tantermeik is üresek, és csak néha nyílik ki az ajtajuk egy-egy csoport-óra számára. Az elballagott diákok pedig érettségiznek, mert tudatosan vagy nem tudatosan gondolván, de erre készültek, amióta az iskolapadba beültek.

„Ballag már a vén diák tovább,tovább / Búcsúzni kell most cimborák tovább,tovább / Az élet hív, a munka vár / Itt az óra, meg ne állj / Tovább,tovább tovább / Találkozunk még cimborák!”

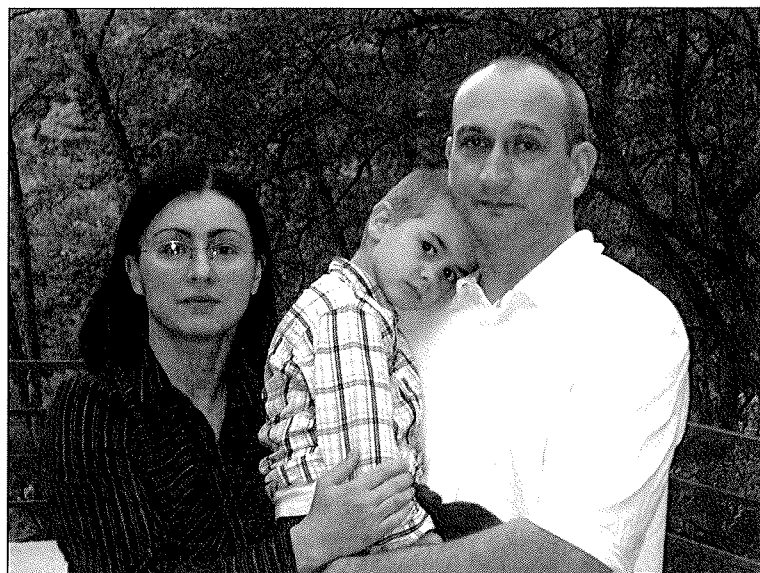
„Vezess Jézusunk, s véled indulunk. Küzdelemre hív az élet, hadd kövessünk benne Téged; Fogjad a kezünk, míg megérkezünk”

-fa-

Ildikó tanárnő

Szabolcs-Szatmár-Bereg megye szatmári részének egyik kis településén, Tiszabecsen nőttem fel, amely faluról eddig a legtöbben talán csak a vízállásjelentésekből, vagy a nemzetközi Tisza-túrákról szóló hírekből hallhattak csupán. Szülőfalum nem tartozik a legtakarosabb magyar falvak közé, de a természeti adottságai szempontjából nagyon szép. Tiszta időben, ahogyan közeledünk a faluhoz, gyönyörűen látszanak a Kárpátok hegyei, aminek a látványa minden hazautazásom alkalmával nagy örömmel tölt el. Itt lép be hazánkba a Tisza, és egy rövid szakaszon maga a folyó a határ. A mai napig emlékszem arra, hogy kisgyermek koromban mennyit töprengtem a parton ücsörögve azon, hogy vajon milyen is az a Szovjetúnió, ami a Tisza másik partján kezdődik, és ahová soha nem volt szabad átúsznunk, pedig a folyó keskeny volta miatt nem lett volna lehetetlen.

Általános iskolában kedvenc tantárgyam a biológia volt és ezért szerettem volna Debrecenben egy biológia tagozatos gimnáziumban tovább tanulni, de szüleim nem engedték, hogy olyan messze kerüljek tőlük már 14 évesen. Így töltöttem aztán gimnáziumi éveimet – a Tiszabecstől csupán 28 km-re fekvő – Fehérgyarmaton, a Zalka Máté Gimnáziumban, ahol német tagozatos osztályban tanultam. Általános iskolai és gimnáziumi éveim során kedvenc elfoglaltságaim közé tartozott a sport – leginkább kézilabdázni és focizni (!!!) szerettem –, és a színjátszás. Ebben az időszakban a legnagyobb változást az hozta meg az életemben, amikor 14-15 éves korom körül új lelkipásztor érkezett falunkba, mégpedig egy olyan valaki, aki kivétel nélkül mindenkit elhívott és várt a gyülekezetbe. Nem várt tőlünk túl sokat, az volt csupán a célja, hogy ott legyünk, mivel hitte, hogy a hallott Ige majd úgyis elvégzi munkáját bennünk, és igaza lett... Nem tudom pontosan, hogy mikor és milyen Igék hatására, de megszólított az Úr. Elkezdtem egészen bizonyos lenni abban, hogy Ő létezik, vigyáz rám, vagyis hogy valóság az, amiről Sándor

bácsi annyit beszél nekünk, mégpedig hogy Isten szeret mindnyájunkat és így engem is. Ez a jó hír pedig teljesen megváltoztatta az életemet. Elkezdtem szorgalmasan tanulni, holott korábban a tanulást egyáltalán nem kedveltem. Elkezdtem kíváncsi lenni a többi emberre, az érzéseikre, gondolataikra. Elkezdtem egyre inkább tisztelni szüleimet, és egyáltalán a 'másik embert' és persze Istent, mint teremtményt, megváltót és újjáteremtőt Uramat. Egyáltalán nem tudtam még, hogy mi szeretnék lenni, de abban bizonyos voltam, hogy Isten Igéjével szeretnék még többet foglalkozni, és így eldöntöttem, hogy

teológián szeretnék tovább tanulni. Az, hogy felvettek, maga volt a csoda, ugyanis életem első 17 évében csak annyit tanultam, amit órán megtanítottak nekem, és így mindent az utolsó évben kellett pótolnom. A gimnázium utolsó évében tanulmányi átlagomat egy egész jeggyel (!!!) följavítottam, német nyelvvizsgát tettem,

jogosítványt szereztem, és sikeresen leérettségiztem és felvételiztem a teológiára.

Teológiai tanulmányaim utolsó évében sem lettem azonban még biztos abban, hogy valóban lelkipásztor szeretnék-e lenni, így talán időhúzásból is, de legfőképpen kíváncsiságból, úgy döntöttem, hogy megpályázok egy tanulmányi ösztöndíjat Németországba. Nem bántam meg! Életem egyik legszebb, leghasznosabb éve volt. Egy idegen országban, sokféle országból és így sokféle kultúrával rendelkező csoporttársak között élve és tanulva mind emberileg mind tudásban nagyon sokat fejlődtem.

Azonban – talán már mondanom sem kell – még ezután sem láttam tisztán, hogy hol szeretne látni Isten, milyen szolgálatot szeretne rám bízni. Hazaköltözésemet követően tehát nem is kezdtem el keresgetni gyülekezetet, vagy bármilyen más szolgálati helyet, hanem bementem egyházi – Istentől fölém rendelt – vezetőmhöz, dr. Bölcskei Gusztáv püspök úrhoz, hogy megkérdezzem, hol van rám

szükség (ugyanis imádkoztam, hogy szavai Isten akaratát közvetítsék számomra). Ő azt mondta, hogy épp ott, ahol vagyok, vagyis a Püspöki Hivatalban és így lettem aztán 5 évig a hivatal munkatársa. Nekem, aki nem egyházi közegben nőttem fel, nagyon sok tanulsággal szolgált ez a pár év. Belülről láthattam és tapasztalhattam egyházunk és benne a lekipásztörök, gyülekezetek életét. Olyan dolgokat tanulhattam és ismerhettem meg ebben az időben, amiket szerintem sehol máshol nem lehetett volna.

2002-ben férjhez mentem, 2004-ben pedig megszületett kisfiunk, Viktor.

2007 nyarán újra egy nagy változás történt az életünkben: végre elkészült visegrádi családi házunk és beköltözhattünk. Szomszédaink a nővéremék, ami külön ajándéka az életemnek, ugyanis elmondhatatlan, hogy mennyi segítséget és támogatást kapunk egymástól.

Amikor Visegrádra költöztünk, végzős hallgatója voltam a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Pasztorálpszichológia Szakának. A környéken senkit sem ismerve, interneten keresgélve találtam meg dr. P. Tóth Béla lekipásztör urat, és kerestem meg azzal, hogy a képzés gyakorlati órához gyakorlatvezetőmnek kérem fel. Nagyon jól tudtunk együtt dolgozni, kitűnő eredménnyel diplomáztam. Ezért is lehetett az, hogy amikor elődöm, Veszélka Tamás tavaly júliusban új szolgálati helyet pályázott meg és nyert el, Tiszteletes úr engem is megkérdezett, hogy nem vállalnám-e el ezt a szép

szolgálatot, amelyet most végzek. Bár némi félelemmel, de nagyon nagy örömmel és lelkesedéssel fogtam hozzá, az ezúttal is nem általam keresett, hanem engem megtalált és hitem szerint Istentől rendelt szolgálatomhoz.

Amikor Igazgatónő ennek a bemutatkozó cikknek a megírására kért, azon gondolkodtam, hogy életutam rövid vázolásán túl, vajon mi lehetne még az, amivel bemutatathatnám magam és arra gondoltam, hogy azt fogom leírni, hogy mikor vagyok a legboldogabb és mikor a legszomorúbb, mert szerintem ezekből még sok mindent meg lehet tudni egy emberről.

Igazán szomorú akkor vagyok, ha az emberek nem hallgatják meg egymást, amikor bántják, rágalmazzák, segítő szándék nélkül kritizálják, kirekesztik vagy levegőnek nézik egymást.

Igazán boldog pedig akkor, ha mi emberek, akik közösségre, mégpedig szeretetközösségre teremtettünk, valóban kíváncsiak vagyunk egymásra, meghallgatjuk egymást, mégpedig azt, hogy a másik hogyan látja a dolgokat és miért gondolkodik és cselekszik úgy, ahogyan. Amikor azt látom, hogy emberek, akik egymás mellé rendeltettek és egymás mellett élnek, tisztelik, szeretik és befogadják egymást, a szó legnemesebb értelmében.

Legfőképpen pedig akkor, amikor családom tagjaival lehetek, amikor együtt kirándulunk, sütünk-főzünk, játszunk és kacagunk. Férjem is és én is nagy családra vágyunk és így alig várjuk már, hogy újabb gyermekkel áldja meg házasságunkat az Úr.

Sportnap

Ha jól emlékszem, az első sportnapunk is a Skanzen-ban volt, bár akkor azt még „Családi nap”-nak hívtuk. Egy kis része volt csak a sport, ami főleg rekreációs sportokból állt. (hulla-hopp, petanque, tollaslabda, ugrókötelezés, foci – dekázás, célbadobás, stb.) Következő évben a Pap-szigeti strandon tartottuk szülőkkel, kézműves foglalkozásokkal és főzőversennyel. Nekem akkor egy foci és röpi bajnokságot kellett rögtönöznöm. Ott alakítottuk ki a csapatokat és körmérkőzéses rendszerben játszottunk. Könnyű volt, mert mindössze öt osztálya volt az iskolánknak...

A későbbi években kaptuk meg a volt Katonai Főiskola sportobjektumait. Az első két alkalom - bár könnyűnek tűnhet - nagyon nehéz volt. Sok gyerek és sok lehetőség, de mégis

embert próbáló volt mindezt úgy megszervezni, összehangolni, hogy mindenki mozogjon és minden lehetőséget kihasználjunk. Nehezítette a szervezést a diákok életkori (10-19 éves kor), valamint a sportágak különbözősége és azok összevetése az értékelésnél

Igyekeztünk egy olyan rendszert kidolgozni, ami a későbbi években is egyszerűen alkalmazható és épp csak a névsorokat kelljen átírni a papírokon. Persze az iskola folyamatosan bővült, így állandóan át kellett dolgozni a kitalált rendszerünket, de végül is az alapkonceptió megmaradt. Volt foci, kosár, röpi, tenisz, ping-pong, atlétika (100 m, 800 m, 2000 m, kislabdahajítás, távolugrás, úszás, műfalmászás, rekreációs sportok (ugrókötél, petaque, tollaslabda, stb.) akadálypálya és a

végén tanár-diák meccsek. Mindenki megtalálhatta a számára legközelebb álló sportágat, amiben remekelhetett.

Idén a kért időben nem tudták rendelkezésünkre bocsátani a sportlétesítményeket, így más helyszín után kellett néznünk. Az iskola 10 éves fennállásának megünneplésére a 10-es bűvös számnak is meg kellett jelennie a rendezvényen.

Először egy tájékoztató kirándulással egybekötött akadályversenyre gondoltunk Andrea tanárnővel, fenn a hegyekben, 10 állomással. Közel 400 fővel, WC és egyéb higiéniai lehetőségek hiányában azonban hamar elvetettük az ötletet. Györgyi tanárnő javaslatára és segítségével megkaptuk a Skanzen-t. Az alapkoncepció oda is

adaptálható volt: tájékoztató verseny 10 állomással. Kézenfekvőnek tűnt, hogy ha már Skanzen, akkor népi játékok adják a feladatok krémjét. Innen jött a talicskázás, szekértolás, gólyalábon járás, zsákban futás, mocsárjárás ötlete. A helyszín adta a kincskeresés, malomfutás és

teniszlabdával egyensúlyozó (teátrális ágyúgolyófutam) ötletét. A vízhordást gémeskútból felhúzott vízzel szerettük volna, de nem kaptunk rá engedélyt. Szekértoláshoz nem kaptunk szekeret, így maradt Schuszter tanár úr „szekere”. Hogy meglegyen a bűvös számú tíz feladat, építhettek még sátrat is. A feladatokat úgy kellett kitalálni és összerakni, hogy az osztályok eltérő létszáma ne legyen akadály a mérhetőségénél és értékelésnél. Számomra szomorú - rendezés szempontjából szerencse - volt a 8.a osztály kimaradása (nem vettek részt a Példakép(p) versenyben, így büntetésképpen nem jöhettek a sportnapra sem...). 10 osztály, 10 állomás. Az időrend beosztása mégis nagy fejtörést okozott számunkra. Ezúton is elnézésekért kérjük, és köszönjük megértéseteket, hogy helyenként kicsit várni kellett, de fontos

volt az időrend betartása, hogy egyszerre történjen a feladatok végrehajtása és a vándorlás!

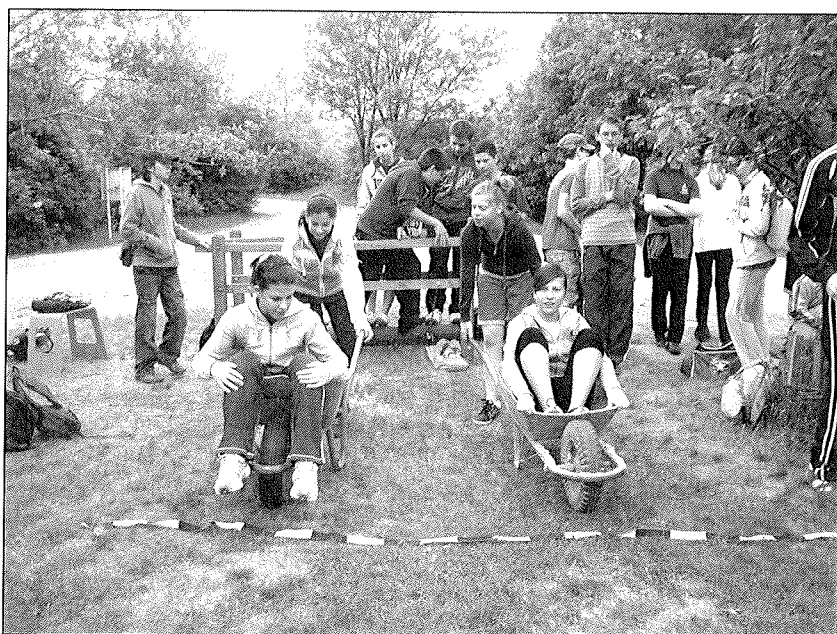
Bár nem a klasszikus értelemben vett sportnap volt, és nem a klasszikus sportágakkal, azért remélem sokatoknak tetszett és máskor is rendezhetünk nektek hasonlókat!

Köszönjük a Skanzen dolgozóinak, főleg Hegyi Füstös Ilona múzeumpedagógusnak, és a kollégáinknak a segítségét, akik jó ötleteikkel és korrekt bíraskodásukkal emelték az esemény színvonalát.

Köck Gábor

Ebben a tanévben a sportnapot nem az eddig megszokott helyszínen, a Katonai Főiskolán tartottuk, hanem a Skanzenben.

Május 6-án 8 órakor a gimnázium pedagógusai és diákjai együtt mentek be a Skanzenbe. Mindenki kíváncsian várta, hogy milyen lesz a sportnap ezen az új helyszínen. A tavalyi esős sportnap után reménykedtünk, hogy idén megússzuk eső nélkül, igaz most is esett

egy picit, de azért minden osztály részt tudott venni a helyszíneken. A tanárok 10 helyszínen várták az osztályokat, vicces és ügyességi feladatokkal.

Volt talicskában tolás, zsákban futás, mocsárjárás, autóhúzás, teniszütővel labdászállítás, gólyalábazás, kincskeresés, malom körbefutása, sátor összerakás, vízhordás.

A legügyesebb osztály jutalma egy tanítás nélkül nap lesz. A versenyek végén finom pogácsát is kaptunk és 13 órakor mindenki hazament.

Köszönet mindenkinek ezért a jó hangulatú sportnapért, ami egy szép, kellemes környezetben volt.

Sipos Zsófia Alexandra 6. a

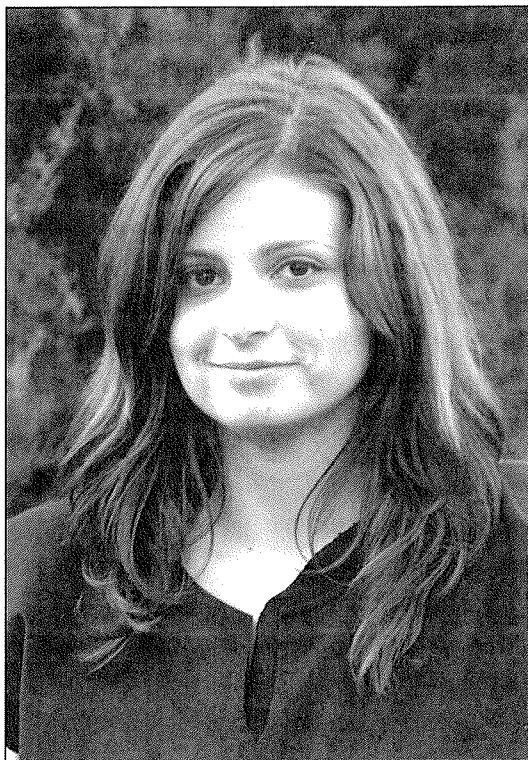
Kiss Anna vagyok. Idén sikerült bejutnom a földrajz OKTV döntőjébe nagy örömmre. Ez azt jelenti, hogy minimum 25 ponttal már gazdagabb vagyok. Az első tíz helyezett 80 pontot kap, a 11-20-ig 50 pont jár, és 21. helyezettől a 30.-ig 25 pont. Bár régen, ha valaki az első tízbe bejutott, automatikusan felvették a kívánt egyetemre, azonban ma már ez a lehetőség nincs.

A földrajz OKTV felépítése a következő: Az 1. forduló: ez egy helyi forduló, 200 pontot lehet összeszedni, 150 pont felett lehet továbbküldeni a dolgozatot. Ebben a fordulóban természetföldrajzzal kapcsolatos tesztet kell kitölteni. Ha ez jól sikerült, behívnak a 2. fordulóra, amit egy pesti gimnáziumban rendeznek meg.

Ez egy gazdaság- és társadalom földrajzi forduló. A két forduló között el kell kezdeni írni egy 20-30 oldalas dolgozatot. A két forduló és a dolgozat eredménye alapján lehet a döntőbe kerülni. Mindegyik forduló 200 pontot ér. Ha valaki a döntőbe szeretne kerülni, annak úgy 530

ponttal kell rendelkeznie, akkor van esélye.

Az igazgatóság megkért, hogy áruljam el a tanulási „titkaimat”: igazából nincsenek különleges trükkjeim. Tudni kell, hogy az egyes fordulókban milyen témákra kérdezhetnek rá, ez esetben nem árt barátkozni az előző évi OKTV feladatlapokkal. Idén mondjuk a 2. fordulóban ez a taktika pont nem jött be, mert más anyagból kérdeztek, mint amire én számítottam. A legnehezebb talán a 20-30 oldalas dolgozat írása, ez igényli a legnagyobb energia-befektetést. Ha valaki nagyon szorgalmas, és nagyon biztos abban, hogy tovább fog jutni az első fordulón, az elkezdheti nyáron, vagy legalább ősszel írni a dolgozatát, hogy megkönnyítse saját

helyzetét. Én ezt nem tettem meg, de másnak ajánlom!

Végül szeretném megköszönni Schuszter tanár úrnak a segítségét mindenben, ezenkívül Hajnalka tanárnőnek, aki ha nem buzdít tavaly, akkor valószínűleg nem tartanék itt, ahol most.

Ki mit tud?

A 2009-es évben is megrendezésre került a Ki mit tud? verseny. Az egy hétig tartó megmérettetések után végül - a 2008-as esztendőhöz hasonlóan - az én osztályom, vagyis a 9.a nyerte meg az osztályok közötti pontversenyt.

Sokakban felvetődhet a kérdés, hogy hogyan tudtuk ezt idén is megvalósítani. Ez egyszerű: csapatmunkával. Amikor kihirdetésre kerültek a versenyszámok, osztályfőnöki órán felmerült bennünk, hogy milyen jó lenne egy tanítás nélküli napot együtt tölteni. Így jutott eszünkbe a Ki mit tud? főnyereménye, a szabadnap. Fazekas Andrea tanárnő biztatására jelentkeztünk több megmérettetésre is (Többen 4-5-öt is vállaltak!). Mindenki kihozta magából a legjobbat, és próbált legjobb tudása és ügyessége szerint teljesíteni. A csapatszellemet mutatja, hogy olyat is vállaltunk, ami nem túlzottan az erősségünk, de mint tudjuk, már a kü-

lönöző indulások is pontokat hoznak. A sportkedvelők (Andrea tanárnő nagy öröme) kosárlabda 3 pontost és büntetőt dobtak, ugróköteleztek, dekáztak (a lányok is!), volt, aki rajzolt, táncolt, földrajzi posztert készített, verset írt vagy szavalt, hangszeren játszott, angol szövegalkotásra vagy éppen francia szépkiejtésre ment (ha valamit kihagytam, előre is elnézést kérek). Véleményem szerint a legnagyobb sikert az osztály közös éneklése hozta. Mikor megtudtuk, hogy mi nyertünk az osztályok között, mindenki örömjongásban tört ki. Sok-sok oklevelet gyűjtöttünk be, amelyekből egy kisebb kiállítás is készült a faliújságunkon. A szabadnapunk felhasználásának idejéről még nem egyeztünk meg, de remélem, egy fergeteges napot fogunk együtt tölteni az iskolán kívül! Jövőre jöhet a mesterhármas!

Csereklye Nóra 9. a

Osztályház...

...avagy egy rendhagyó művészettörténet-óra a Skanzenban, április 24-én. A napot szokás szerint áhítattal kezdtük, majd nekivágtunk a Szabadtéri Néprajzi Múzeum felé vezető útnak Györgyi tanárnővel és az osztályfőnökünkkel, Kiss Székely tanár úrral. Gyorsan és vidáman telt az idő a kellemes napsütésben, nemsokára megpillantottuk a Skanzen új, impozáns bejáratát, a mezőhegyesi állomás mását, ahonnan a húsvétkor megnyitott korhű kisvasút szállítja körbe utasait a tájegységeken. Mi Nyugat-Dunántúl felé vettük az irányt, mert az egyik pajtánál már várt ránk a vezetőnk, akinek a segítségével

felidéztek a régi korok építkezési technikáit. A rövid bevezetőt interaktív feladat követte: előre elkészített fagerendák és vesszők segítségével mi magunk építettünk fel egy kb. embermagasságú „mintaházat”. Először az alap készült el négy gerendából, majd felállítottuk a támasztó oszlopokat. Ezután következett a falrakás, az egyik oldalon deszkákból, a másikon pedig vesszőfonással. Szépen faragott ablak – és ajtókeret egészítette ki a „művünket”, amellyel le is fényképeztünk. Szerintem érdekes és izgalmas volt testközelből megtapasztalni

egy ház felépítését, egyrészt, mert összehangolt csapatmunkát igényelt, másrészt, mert rácsodálkozhattunk, hogy milyen találékonyak voltak elődeink. A foglalkozás végén a vezetőnk a vályogvetés fortélyairól is beszélt, és felhívta a figyelmünket arra, hogy érdemes eltanulni a régiektől a termé-

szetes építőanyagok használatát, nemcsak azért, mert gazdaságos, hanem azért is, mert a ház lebontása esetén az alkatrészei nem szennyezik feleslegesen szemétként a környezetet.

A program után visszasétáltunk az állomáshoz, ahol sajnos nem sikerült felkerülnünk a mindössze egy kocsiból álló, századfordulót idéző kisvonatra. Mindenesetre megnéztük még a Felső-Tiszavidék tájegység portáit a haranglábbal együtt (amely a Skanzen jelképe), de a legnagyobb sikert tagadhatatlanul a játszótér aratta. Különleges élményekkel gazdagodva indultunk vissza az iskolába. Köszönjük Györgyi tanárnőnek és Kiss Székely tanár úrnak ezt az osztálykirándulást, amely mindannyiunk számára maradandó emlék lesz.

Kassai Gyöngyi, 10.b

Angol siker

Szalai Lilla vagyok az 5/a. osztály egyik tanulója. 1997. augusztus 11-én láttam meg a napvilágot, azóta is Szentendrén élek szüleimmel és nővéremmel. Szabadidőmben szeretek zenét hallgatni, nemcsak modern, hanem klasszikus zenét is. Szeretek az operákat, kedvencem Mozart: Varázsfuvolója, melyet már kiskorom óta ismerek. A Zeneiskolában furulyázni tanulok, de énekelni is nagyon szeretek, ezért Ági néni, a szolfézs tanárom több énekversenyre is benevezett.

Családommal sokat sportolok (kerékpározunk, túrázunk, síelünk, korizunk), ezért kedvelem a tesi órákat is. Kedvenc sportom az úszás, de a gim-

názium kosáredzéseire is járok. Szeretek olvasni, de sajnos a sok különóra miatt kevés időm jut rá. Remélem, hogy mire 15 éves leszek, olyan sokat tudok majd olvasni, mint a nővérem és majd olyan jól tudok angolul, mint ő.

Másodikos koromban kezdtem angolt tanulni a szomszéd Kati néninél, és még ma is szívesen járok játékos óráira. Előző iskolámban, a Templomdombi Általános Iskolában németet tanultam két évig, de az angolt jobban szerettem, így itt a gimnáziumban már azt tanultam tovább. Tanárom, Anita tanárnő kiválasztott Szabó Eszterrel együtt, hogy részt vegyünk egy angol versenyen,

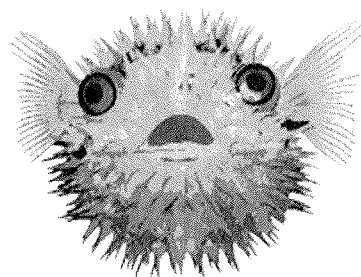
melyet Cegléden egy szép nagy református iskolában szerveztek meg a Magyarországi Református Iskolák számára. Reggel 9 körül bár fáradtan, de épségben megérkeztünk, majd regisztráltunk az angol versenyre. Ezután a Református Közösségi Házhoz vettük az irányt, ahol az iskolában tanuló gyerekek énekeltek és előadtak egy kis történetet angol nyelven. Majd a lelkész még mondott pár biztató szót, és kezdődhetett a verseny, ami miatt már mindenki nagyon izgult. A verseny során szövegértéssel kapcsolatos tesztet kellett kitöltenünk. A verseny után visszamentünk a Közösségi Házba, ahol ezúttal mi énekeltünk angol dalcs-

kákat, ezután pedig gyerekek mondtak el egy-egy igeszakaszt a Bibliából, természetesen angolul. Végül egy bőséges és ízletes ebéd után hazafelé vettük az irányt.

Nagyon örültem, mikor megtudtam hogy első lettem holt versenyben egy másik indulóval. Épp emiatt, a holt verseny miatt nem lett második helyezett, de a harmadik helyet osztálytársam, Eszter érdemelte ki. Szerintem, ha másért nem is, de az örökre megmaradó élményért érdemes volt elmenni, hiszen nemcsak versenyeztünk, hanem a programok kellemes délelőtti nyújtottak nekünk!

Rivers

the mayor's thames festival

Február tájékán megkeresett minket a British Council magyarországi képviselője, hogy mit szólnánk egy londoni partneriskolához?! A válasz, úgy érzem, már a kérdés feltevése előtt egyértelmű volt, hiszen ez egy igazi lehetőség lenne az angolosainknak, hogy anyanyelvi környezetben gyakorolhassák a nyelvet.

Bár egy kicsit nehezen állt össze a kép, hogy mi is akar ez igazából lenni, most már szinte mindenki tisztán látja, hogy valaminek a kezdete, amiben már benne is vagyunk.

A projekt alapja a világ folyói (Rivers of the World), amiben már több ország is (Brazília, Kína, Egyiptom, India, Mexikó, Dél Afrika) benne van, és az összekötő partner Anglia. Pontosabban London, mert ez a projekt az úgynevezett Temze Fesztivál (Thames Festival) része, amely minden évben szeptember második, vagy harmadik hetében kerül megrendezésre, természetesen a Temze partján. Ezen hatalmas fesztivál keretein belül mutatják be a résztvevő országokból kiválasztott iskolák mű-

veit, amelyet első évben saját, második évben csereiskoláik folyóiról alkotnak a diákok. A témák adottak, de igazából akkora szabad teret hagynak az alkotó gyerekeknek, hogy csak a fantáziájuk szabhat határt.

Minden évben egy-egy országgal bővül a résztvevők száma. Nagy szerencsénkre ebben az évben Magyarországra, azon belül is Szentendrére esett a választás, és így rajtunk kívül még a Móricz, a Ferences, a Petzelt és a Rákóczi is partneriskolaként szerepelhet. Összekötő művészként Laár Balázst kérték fel, akit már párszor láthattatok is iskolánkban, hiszen, mint már említettem, részünkről már az ez évi projekt befejezéséhez közeledünk. Természetesen az alkotásokból, illetve a kész műről Ti is láthattok majd kiállítást.

Addig is, ha kedvet kaptatok egy kis nézeledéshez a régi és a mostani projektmunkák nyomon követéséhez, online is megtehetitek a <http://rivers.thamesfestival.org> oldalon.

H.E